

Avskrift.

Prof. Wilhekm Keilhau
c/o Bergens Privatbank
Bergen.

1.00080

Bergen, 15. januar 1954.

Personlig.

Herr Georg Hvistendahl
"Feskjer"
pr. Asgårdstrand.

Jeg har netopp mottatt deres brev av 11. d. mand.

Nar jeg i London søkte å stanse landssvikanordningen, var det fordi jeg mente at denne i realiteten sto i strid med grunnlovens par.gr. 97. Det er rigtignokk så at anordningen i ~~realiteten~~ formen betegner seg som mildere enn straffelovens bestemmelser om høyforrederi. Men disse bestemmelser ville netopp på grunn av sin strenghet bare føre til at påtalemyndigheten hadde reist sak i de tilfelde da der etter dens oppfatning forela grove rettsbrudd. Landssvikanordningens av desember 1944 førte imidlertid til at der ble reist et stort antall saker mot dem som hadde forgått seg i mindre utstrekning.

Jeg tillater meg å gjøre Dem oppmerksom på at min siste offentlige uttalelse om spørsmålet er gitt i det rettslige og rettsøkonomiske leksikon som advokat Motzfeldt og jeg utarbeidet på grunnlag et manuskript Kr. Fr. Brøgger. Det kom ut høsten 1951 under tittelen "Lov og Rett". Jeg har der skrevet en artikkel om landssvikoppgjøret, og har også kommet inn på disse spørsmål i enkelte andre artikler, således en som vil finnes under stikkordet "TALXIONSPRINSIPPET".

Jeg kjenner naturligvis ikke til hvilke motiver hjemmefrontens komité har hatt for utarbeidelsen av sitt forslag. Men det hører intetsteds hjemme å ville påstå at det var de provisoriske anordninger regjeringen ga i London 1942, som foranlediget forslaget.

Desverre har statsmyndighetene ikke latt offentliggjøre forarbeidene til disse anordninger. Jeg har imidlertid selv gjenpart av dem. De bygger alle på en meget strikt forståelse av grunnlovens par.gr. 97.

Erbødigst

Wilhelm Keilhau (sign.)

Ovenstående personlige brev må ikke offentliggjøres og ikke refereres til offentlig uten tillatelse.